

Ο ΡΗΜΑΓΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ Ε. ΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΣΤΟ ΒΟΛΟ

Στὸν Πύργο τὸν ἀθώρητο
μακρὰ στὰ δάση πέρα,
ποῦ χτίσανε μὲ μέρα
πανώρηες ξωτικές,

Καὶ ξάνοιγες σὰν πέριγες
μορφές σὰν ἀγγελούδια
καὶ γροίκαγες τραγούδια
κι' αἰθέριες μουσικές,

Στὸν Πύργο τὸν ἀθώρητο
ξανὰ σὰ θὰ γυρίσης,
τοῦ κάκου θὰ ζητήσης
τὰ γλέντια τὰ παλῆα.

Στὸν Πύργο, ποῦ βασίλευε
τὸ νέο τὸ παλληκάρι,
ποῦ πέριγαγε στὴ χάρι
τὴν κάθε ὁμορφονιά,

Καὶ ζοῦσε γιὰ ἐνὸς Ἔρωτα
μοῦραχα, τὰ κοπέλλα,
τὰ χάρια καὶ τὰ γέλια
καὶ τ' ἄσωτα φιλιά,

Στὸν Πύργο τὸν ἀθώρητο
ξανὰ σὰ θὰ γυρίσης
τὴ λύπη θὰ γροικίσης
νὰ στήγη ἐκεῖ φωλιά.

Στὸν Πύργο τὸν ἀθώρητο
ξανὰ σὰ θὰ γυρίσης
χοριάρα θ' ἀπαντήσης
στὴν πόρτα τοῦ προστά,

Κι' ἐκεῖνα τὰ παρὰντρα,
ποῦ ἀντίκουζες μὲ μέρα,
σὰν πέριγες κεῖθε πέρα,
θὰ ταῦρης σφαλιστά.

Καὶ τὸ περβόλι, ποῦρχετο
τ' ὀλόξανθο ζευγάρι
στὸν ἥσκιο τοῦ νὰ δροσισιτῆ,
νὰ γείρη στὸ χοριάρι,

Καὶ τὸ περβόλι ρήμαξε
καὶ σὰ διαβῆς κεῖ πέρα
θὰ βρῆς, φτωχὲ τραγουδιστή,
τοῦ πόνου τὴ μητέρα.

Τὰ γρούλια, τὰ τριαντάφυλλα,
τὰ ὀλόλευκα τὰ κῶνα
Θὰ δῆς, φτωχὲ, κι' ἐκεῖνα
στὸ χῶμα νὰ θρηγοῦν.

Τ' ἀνθέμια καὶ τ' ἀντίρρινα
καὶ τὴ γλανκαρογημῶνα
νὰ γέροννε τὸ γόνα
στ' ἀγέρια ποῦ περοῦν.

“Ὀλ’ ἄχ!... θλιμμέν’ ἀργόσβυσαν
στοῦ Χάρωντα τίς νίκες!
κ’ ἢ κελοσιές ἢ λοφωτῆς
καὶ τ’ ἀνανθα λαγούρια·

Βαλσαμινῆς, βασιλικοί,
βερβένες, βερονίκες,
γαϊλλαοδιές, καλλίστεφα,
γουμφρένες καὶ दाτουῖρια.

Καὶ τῆς λιμνούλας τὰ νερά,
ποῦ στέκαν μαγεμένα
κάθ’ ἀγνινὴ τὸ ὀλόλευκο
σὰ δέχονταν κορμί τους,

Καὶ πλέκαν ἀφροστέφανα
κι’ ἀπλῶναν μεθυσμένα
τὸ πηδ’ ἐναρομόνηο φλοίσβισμα,
τραγοῦδι στή ζωὴ τους,

Καὶ τῆς λιμνούλας τὰ νερά,
στὰ δάκρυα, στήν ἀπελπισιὰ
ποῦ ἀφίναν τ’ ἀγριοκορῖνα
θολώσανε κι’ ἐκεῖνα·

Τ’ ἀηδόνηα τὰ γλυκόλαλα,
ποῦ μὲ τὸ λάλημά τους
ξυπνοῦσαν τ’ ἀπονύχτερον
τὴν ἄγρια σιγαλιά,

Κι’ ὄλο ἔκραζαν τοὺς νεόννημους
νὰ ποῦν τὰ πατερομά τους,
νὰ θύσουνε στὸν Ἔρωτα
μ’ ὀλόφλογα φιλιὰ,

Τ’ ἀηδόνηα τὰ γλυκόλαλα,
σὰν ὄλα μαραθῆκαν
κι’ ἐκεῖνα βουβαθῆκαν
δὲν ἔχουν πηδ’ λαλιά.

Καὶ τώρα, ὦϊμέ! στὸ σῦδδεντρο
κι’ ὀλοεύωδο λαγκάδι,
ποῦτιαν γλυκὸ τὸ βράδυ
κ’ ἢ μέρα πηδ’ γλυκειά,

Δὲ θάχη, παρὰ ρήμωσι,
ταλαίπωρε διαβάτη,
τ’ ὀλόφλογό σου μάτι
γὰ αἰῶνια σαστικιά.

Στὸν κῆπο ποῦσαν λούλουδα
κ’ ἤσκηδεντρα περίσσια,
φνιτρῶσαν κυπαρίσσια
καὶ βάτσια ἀγκαθωτά·

Κι’ ὀμοιάζει ὁ Πύργος, ἄμοιρε,
σὰν ἓνα μοναστήρι,
πῶχει καὶ κοιμητῆρι
στὸ πλάγι του κοντά.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

